

[Erling Dinesen.]

arbejdsgiver, og jeg tror, det er meget vigtigt, at man ikke slår dette lokale samarbejde i stykker.

Der er et andet forhold, som jeg vil bede arbejdsministeren bekræfte. Det gælder spørgsmålet om kontrollen, hvor forudsætningen jo har været, at der som hovedregel kun skal være kontrol af arbejdsledige én gang om ugen. Jeg går ud fra, at det stadig er ud fra den forudsætning, man arbejder med disse spørgsmål i arbejdsministeriet. Der er også spørgsmålet om afstanden til kontrolstedet; det må ikke være meget anderledes, end man har det nu. Også hvad disse to spørgsmål angår, vil jeg bede arbejdsministeren om at bekræfte, at man er indstillet på at arbejde videre efter de retningslinjer, jeg her har nævnt.

Vi kan tiltræde de teknisk betonedede ændringsforslag, som arbejdsministeren har stillet, samt ændringsforslag nr. 20 til § 2 vedrørende forhøjelsen af dageantallet til 285. Derimod kan vi ikke gå ind for ændringsforslag nr. 21 vedrørende lovens ikrafttrædelsesdato. Det har jeg allerede nærmere motiveret, men jeg vil gerne yderligere henvise til mindretalsindstillingen i betænkningen. Vi har her tilkendegivet, at vi ikke på nuværende tidspunkt kan medvirke til lovforslagets gennemførelse. Vi har ikke kunnet opnå sikkerhed for, at reformen i sin helhed gennemføres som forudsat. Derfor vil vi undlade at stemme ved tredje behandling.

Hvad angår lovforslaget om privat arbejdsanvisning, kan vi tiltræde dette med de af arbejdsministeren stillede ændringsforslag.

Asger Jensen: Det ene af de to lovforslag, der er til behandling, går ud på at samle arbejdsledeshedskontrollen og arbejdsanvisningen hos de offentlige anvisningskontorer. Det er andet afsnit af den modernisering af arbejdsledeshedslovgivningen, som folketinget i fuld enighed indledte i fjor, og det var allerede dengang forudset, at det nu foreliggende lovforslag skulle vedtages i år.

Det er ret bemærkelsesværdigt, at hr. Erling Dinesen og socialdemokratiet ikke mener at kunne medvirke til vedtagelse af dette lovforslag, for de havde for længst ikke blot givet tilsagn, men direkte anbefalet, at det gennemføres. Dette lovforslag blev

nemlig for mindre end et halvt år siden fremsat af daværende arbejdsminister Erling Dinesen; det var den 8. december 1967, og ved den lejlighed anbefalede hr. Erling Dinesen lovforslaget til det høje tings hurtige og velvillige behandling. Han henviste også til, at forslaget var tiltrådt af en arbejdsgruppe med repræsentanter for bl. a. LO og Arbejdsledeshedskassernes Samvirke, som han selv havde nedsat, og til den enighed, der var om dette spørgsmål i arbejdsledeshedsforsikringsudvalget af 1964, som en tidligere socialdemokratisk arbejdsminister havde nedsat. Hr. Erling Dinesen sagde ordret — jeg citerer fra Folketingstidende 1967-68, 1. samling, sp. 2246:

„Når de implicerede parter er enige, må det være naturligt at søge deres forslag gennemført.“

Trods valg og regeringsskifte har folketinget imødekommet hr. Erling Dinesens ønske om en hurtig og velvillig behandling. Så meget mere må det undre såvel dette tings øvrige medlemmer som offentligheden, at hr. Erling Dinesen selv og hans parti nu ikke mere mener at kunne stemme for forslaget. En sådan kovending tyder ikke på en saglig oppositionspolitik, for hr. Erling Dinesen kan jo ikke henvise til, at vi på nogen måde har forringet det lovforslag, som han selv gav sin anbefaling den 7. december i fjor.

Første led i denne reform af arbejdsledeshedsforsikringen var den forhøjelse af satsene med solidaritet mellem de forskellige arbejdsledeshedskasser og med statens overtagelse af den økonomiske risiko ved øget arbejdsledeshed, som vi gennemførte i fjor i fuld enighed. I denne lov var det nu foreliggende lovforslag forudset. Daværende arbejdsminister Erling Dinesen sagde i sin fremsættelsestale den 7. december 1966 — jeg citerer fra Folketingstidende 1966-67, 2. samling, sp. 67:

„Endelig foreslås, at regeringen inden udgangen af 1967 skal forelægge folketinget forslag om overgang pr. 1. april 1968 af kassernes anvisnings- og kontrolfunktioner til de offentlige arbejdsanvisningskontorer.“

Dette forslag, der er et led i det kompromis, udvalget enedes om, må bl. a. ses på baggrund af det refusionssystem, som foreslås i lovforslaget, hvorefter det offentlige fuldt ud overtager risikoen for